

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 24. Den 15. September 1876. Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Gudsfrøgtigheds Hemmelighed.

(Fra „Times and Seasons.“)

Der er vist neppe Noget, der er blevet talet og skrevet mere om, der mere har været Gjenstand for kritiske, om ikke filosofiske Undersøgelser, end „Gudsfrøgtigheds Hemmelighed“; og der er Intet, der saa meget undgaar den menneskelige Forstands Rækkeevne, og spotter selv de Visestes Visdom. Geologen kan grave i Jordens Skjød og aabne de forskellige Lag af Mineralier, undersøge vegetabile Stoffers Bestanddele, Forsteningprocesser, demangfoldige Afveglinger i minerale Lag, og beregne den Tid, det tager, forat disse Afveglinger og Forandringer kunne finde Sted, tilsammen med de mangfoldige Formationer af Skaller, Ben, Træ, Sten, Fosfilier etc. etc. og paa disse Efterforskninger og Undersøgelser basere Forudsætninger, som kunne lede til visse Slutninger med Hensyn til Jordens Organisation, Alder og Revolutioner. Men han kan paa samme Tid være fuldstændig ubidende om de guddommelige Prin-

ciper. Astronomen kan gjøre sig bekendt med Himmellegerne, være nøje bekendt med Solsystemets Bevægelser, og med en Newtons eller Herschells omfattende Sjæls-evner undersøge og afløre de celestiale Sphærens hemmelighedsfulde Kloders Bevægelser og uagtet alt dette dog være aldeles ubekendt med de Principer, ved hvilke den Almægtige styrer disse Kloder og Verdenser, og leder sit Riges Anliggender; „Ham“ som talte, og Verdenser rullede ind i Tilværelsen, og som opholder dem „ved hans Ords Kraft.“ Dette har undgaaet den Lærdes, Filosofens og den Vises Opmærksomhed, og Theologen har maattet udraabe: „Stor er Gudsfrøgtigheds Hemmelighed.“

Selve Religionens Natur har været en Anstødssten for mange af vore Lærde, der, fordi de ikke med mathematisk Nøjagtighed kunde løse dens Problemer, afløre dens skjulte Hemmeligheder og drage dens usattelige Sandheder for Dagen, have

erklæret Gudsdyrkelse for en Farce, Religion en Forblindelse og dens Tilhængere Taaber. Det er sandt, at der har været og endnu er meget Præstebudgeri i Verden; og det er ligesaa sandt, at hvad der kaldes Religion, er bleven meget misbrugt, og at Gudsdyrkelse kun tænkes lidt paa og kendes endnu mindre; men at et Princip misbruges, forsømmes eller er bleven slet forvalt, beviser ikke, at det ikke eksisterer, eller at det ikke er korrekt, ejheller beviser det, at det ikke er beregnet paa at afhjælpe Menneskeslægten's Trang og Savn, befordre dens højeste Interesser, fremme Fred og Velsignelse paa Jorden og Menneskenes evige Lykkeligbed i den kommende Verden.

Der er mangfoldige Grader af Intelligens i Verden; og Skalaen af menneskelig Forstand er meget uoverensstemmende. En Mand kan forstaa at grave en Groft eller at omhugge et Træ, men vilde ikke være istand til at forstaa Himmellagemernes Bevægelser, hvor tydelig det end forklaredes for ham, ejheller kunde han forstaa Trigonometriens eller Algebraens Principer, ikke fordi disse Principer ikke ere forstaaelige, thi Problemerne kunne meget vel løses, og Principerne difineres med mathematisk Nøjagtighed; men Manden er komplet uvidende om disse Principer, Ideer og Beviser, og hans Forstand er derfor ikke istand til at opfatte dem; og hvor klare og tydelige Forklaringerne end kunne være, ere de dog ingen Beviser for ham. Derfor kan der være saa stor Forskjel imellem Menneskenes Forstand, hvor meget større Forskjel maa der da ikke være paa Guds Visdom og Menneskenes, og hvor umuligt maa det ikke være for Menneskene, undtagen det aabenbares til dem, at udfinde Gud, der er al Visdoms Ophav, al Kundskab's Kilde. Vel kunde der siges i fordums Dage: „Mon Du kan

finde det Gud haver randsaget? Mon Du vil finde den Almægtiges Fuldkommenhed? Den er saa høj som Himlen, hvad vil Du gjøre? Den er dyb som Helvede, hvad kan Du vide? Maalet paa den er længere end Jorden, og Bredden er bredere end Havet.“ Vi blive ligeledes fortalte, „at ligesom Himlene ere højere end Jorden, saa er Guds Tanker over vore Tanker, og hans Veje over vore Veje.“ Under disse Forhold er det for-gjæves, at vi søge at kende Gud, uden vi vilde søge ham paa den os betegnede Maade, og erholde den Kundskab, som han selv meddeler.

Der har været noget Hemmelighedsfuldt i alle Guds Gjerninger med Menneskeslægten, dersom vi i de hellige Skrifter's Beretninger kunne spore Jehovah's Finger, saa vil vi finde, at der er mange Ting, der ere aldeles aldeles uforstaaelige for os, og som, selv for de Personer, der levede i den Tidssalder, i hvilken de stede, vare mørke og hemmelighedsfulde. Dersom vi betragte Noah's Situation, kaldet paa til at bygge en Ark paa det tørre Land; det syntes visselig at være et besynderligt Foretagende, beregnet paa at bringe den dalevende Generations Drillerier og Spot over ham; vore Vise kunde ikke have forklaret eller forstaaet det efter noget filosofisk Princip, og som en Følge deraf have erklæret det for Daarskab, og den Generation, i hvilken han levede, var, formode vi, ligesaa vis, at domme efter deres Opsørsel, thi ingen af dem traf nogensomhelst Foranstaltninger for at redde sig, ejheller benyttede de sig af Noah's Ark.

Abraham var stillet i en lignende besynderlig Situation, da Herren befalede ham at ofre sin Søn Isak. Hvorledes Guds Forjættelse til ham skulde kunne blive opfyldt, var i Sandhed ubegribeligt. Han havde sagt, „at udi Isak skulde hans Sæd kaldes efter ham,“ og dekuagtet bod

han ham at ofre denne Søn, den eneste Kanal, igjennem hvilken Guds Forjættelse til ham kunde vorde opfyldt. Hans Bortflytning fra det Land, hvori han levede, til Kanaan, var ligesaa mysterios, og maatte synes ligesaa taabelig og fantastisk for det Folk, som omgav ham. Herren sagde til Abraham: „Gaa ud fra dit Land og fra din Slægt og af din Faders Hus til det Land, som jeg vil vise Dig. Og jeg vil gjøre Dig til et stort Folk og velsigne Dig og gjøre dit Navn stort,“ etc. 1 Mose Bog 12, 1. 2. Og Paulus siger, idet han taler om denne Gjenstand: „Han rejste op, intet vidende om, hvorhen han gik.“ Lad os nu tænke os at se den ærværdige Patriark drage afsted med hele hans Hus tilligemed hans Broder søn Loth, paa denne Rejse, isølge Herrens Ord, og vi se ham omgiben af hans Ræder, Slægtninge og Benner. Vi kunne forestille os, at en Samtale lig følgende har fundet Sted:

Abraham, hvorfor pakker Du dit Guds sammen, samler dine Flokke og Hjerde og sædler dine Væler. Det ser ud, som om Du vilde paa Rejse. — Jeg vil ogsaa rejse, svarer Patriarken, efter Herrens Befaling. — Hvor gaar Du hen? spørge de atter. — Jeg ved det ikke, er hans utilsfredsstillende Svar. — Hvad? spørge de med Forbauselse, Herren har befaleet Dig at gaa et eller andet Sted hen, og Du ved ikke hvor. Du maa være i en farlig Forblindelse. Vil Du forlade det Viise for det Uvise? Vil Du forlade dine Benner og Slægtninge og din Faders Hus, for at vandre til et fremmed Land, som Du ikke kjender, ej heller Folket, ja endog ikke hvor Du gaar hen; en besynderlig Indbildning. — Jeg gaar, svarer Abraham, paa den Almægtiges Bud. — Ah, vi tro ikke, at den Almægtige vil fortælle Dig nogen saadan Ting. — Lige meget, enten I tro det eller ej, jeg gaar.

— Forlad da for Guds Skyld din Hustru, din Familie, dit Kvæg og Loth og hans Familie, bring ikke Fordærvelse over dem. Dersom Du maa gaa, forvis Dig da først om, hvorhen Du gaar, undersøg Landet og kom da tilbage. Men „de Troendes Fader“ var urekkelig, og han rejste „intet vidende, hvorhen han gik.“ Uden al Tvivl ansaa hans Ræder og Benner ham for en Taabe, idet de ikke forstode de Principer, der ledsagede ham.

Mose Historie fortæller os om mange mysteriose Begivenheder, der maa synes aldeles ufattelige og uforstaaelige for Mange. De Begivenheder, der vare forbundne med hans Udgang fra Egypten, den syrgetyveaarige Rejse i Ørkenen, som syrgetyve Dage kunde have tilendebragt; deres Vandring igjennem det røde Hav, som de godt kunde have undgaaet og gaaet en meget nærmere Vej uden at passere det; Jorden, der aabnede sig og opslugte Koran og hans Selskab, Regnen af Manna, af Vagtel og mange andre Begivenheder ere i Sandhed ligesaa besynderlige for os. Historien om Josva, Dommerne og Profeterne fremvise talrige Begivenheder af den mest besynderlige Art, og hvilke kun kunne forstaaes ved Troens Princip. Solens og Maanens Stillestaen, Omstyrtingen af Jerikos Mure ved Lyden af Vædderhornene, Samson, der dræbte Tusinde med en Asentjæbe, og omstyrtebe Tempels Piller, saa at Bygningen styrte sammen og dræbte flere Tusinde.

Ligeledes da Gideon drog ud med sin ringe Styrke og slog og adspaltede de overmægtige Fjender, Elias, der oprejste de Døde og blev optaget til Himlen, og ti tusinde andre Ting, der kunne anføres, ere for Verden en Gaade, og vilde være det samme for os, om det skulde hændes os. Tilføj hertil endnu mange andre Besynderligheder, hvoraf mange vilde være lige-

frem oprørende for Mennefteslægten, faa-
 fom Davids, Salomons og mange andre
 store Mænds mange Hustruere. Ligeledes
 Hofeas, der blev befalet at ægte to Skjø-
 ger; Ezeiel, der blev sagt at ligge paa
 fin venstre Side i tre hundrede og halv-
 femfindstyve Dage og bære Israels Hus's
 Uretfærdighed og ligge i fyrretyve Dage
 paa sin højre Side for Juda Hus's Uret-
 færdighed, og blande sin Føde med Men-
 nefteskarn. Ezeiel 4, 4. Tilfældet med
 Jeremia's, der blev befalet at skjule Bøl-
 tet, indtil det var fordærbet og ligeledes
 at fonderflaa Pottemagerens Kar i Jober-
 nes Paafyn som symbolifte Tegne paa deres
 Riges Tilintetgjørelse, er ikke uden dets
 Gjendommeligheder. Alle Guds Foreta-
 gende med Mennefteslægten ere i Sand-
 hed faa mærkelige, at de kun kunne for-
 staaes ved Troens Princip. Som en
 Følge deraf bliver der sagt os, „at lige-
 fom Himlene ere over Jorden, faaledes
 ere Herrens Tanker over vore Tanker og
 hans Veje over vore Veje.“

Dersom vi vende vor Opmærksom-
 hed til den ceremonielle Lov, Tvætnin-
 gerne, Badstningerne, Salvelferne, Be-
 stænkelferne, Ofrene, Festerne og Ordi-
 nancerne, som eksisterede under den mo-
 saifte Husholdning, ville vi finde ligesaa
 megen Vanftelighed i at forftaa disse
 Ting filosofift, eller med andre Ord i
 Overensftemmelse med Menneftenes be-
 grændsede Filosofi. Dersom vi kunde
 forftaa og begribe den Filosofi, der kon-
 trollerer Elementerne, styrer Universet,
 der organiserede og opholder Verden —
 dersom vi kunde blande os mellem Englene,
 afføre Evigheds Hemmeligheder, og op-
 fatte den Intelligence, der rummes i
 Guddommen, da vilde Gaaden være løst,
 Vanfteligheden forsvinde og vor Skepti-
 cisme og Uvidenhed blive fordømt til evig
 Forglemmelse.

Vi ville her hentyde til Jesu Kristi

Forsoning, hans Tilstedekomft i mennefte-
 lig Stikkelse, hans Død og Opftandelse,
 Himmelfart og Forherligelse, som nød-
 vendig for Mennefteslægten's Frelse — hvo
 kan fatte det? Paulus udbryder: „Stor
 er Gudsrygtigheds Hemmelighed: Gud
 er aabenbaret i Kjød, er retfærdiggjort i
 Mand, feet af Engle, prædilet iblandt
 Hedninge, troet i Verden, optagen i Her-
 lighed.“ Den hele Frelsningsplan fra
 forft til fidsft er af den Bestaffenhed, at
 det udkræver vor Tro paa Guds Ord,
 Gjerninger og Aabenbaringer — og uden
 dette vil det være fuldstændig ubegribeligt
 for os.

Vi ere blevne ledede til at gjøre
 disse Bemærkninger paa Grund af de
 mange Spørgsmaal, som meget ofte frem-
 komme, baade af Verden og i Kirken,
 vedrørende Guds Ting, i Særdeleshed
 naar der forekommer Ting, hvormed vi
 ikke ere bejendte, der ere modsat vore
 forud indtagne Meninger, eller vore ned-
 arbejdede Stikke. Vi søge at bringe enhver
 Ting i Overensftemmelse med vor For-
 nuft, og dersom vi ikke ftulde kunne for-
 staa den, ville vi, dersom vi kun have
 en Grund derfor i Skriften, forsøge at øve
 nogen Tro derpaa.

Med Hensyn hertil blive vi udtrykke-
 lig fortalt, „at Ingen kjender Guds Ting
 uden ved Guds Mand.“ Nu, dersom vi
 ikke kunne ved vor egen Forftand opfatte
 eller forftaa Guds Ting, og dersom Frem-
 bringelferne af vore mest ubviklede Gvner,
 vore klarefte Ideer og det yderfte Maal
 af Viisdom er kaldet Daarftab for Gud;
 og dersom Guds Daarftab er større end
 Menneftenes Viisdom, hvor uhyre stor er
 da ikke vor Daarftab, om vi forkaft
 Guds Raad og Vejledning, fordi vi ikke
 kunne forftaa det? Og naar vi ftulle regne
 efter Menneftenes Begreber, dersom der ftulde
 indtræffe noget Tilfælde, som ikke tidligere
 har fundet Sted, vilde det forandre Guds

Gjættninger, eller tilintetgjøre et korrekt Princip? Sandelig ikke. Hvilket Exempel havde Noah at se hen til, da han byggede Arken, eller hvad Vidnesbyrd i Skrifterne? Hvor stod det skrevet i Skrifterne, at Sodom og Gomorrah skulde ødelægges, og at Loth skulde drage ud derfra med sine Slægtninge? eller hvor kunde Moses finde det skrevet i Skrifterne, at han skulde føre Israels Børn fra Egypten til Palæstina? Dersom disse Mænd skulde have ventet, til de fik skriftlige Beviser, da vilde de aldrig have undgaaet Faren, eller have kunnet udføre, hvad de gjorde. Det var ved Tro, at Mænd søgte tappert i Striden, undiag Sværdets Død, sloge store Flokke af Fjender paa Flugt, bragte deres Døde til Live, bleve optagne fra Jorden, overkom Verden, modstode Jldens graadige Flammer, og erholdt en celestial Arvelod, alt dette var formedelt Tro og ikke ved Vantro, eller Menneskenes lærde, men dog falske Slutninger og Argumenter.

Under disse Forhold er det en forfærdelig Daarskab, at Mennesker, som bekjende sig at tro paa Biblen, forkaste Alt, hvad de ikke kunne forstaa. Saa-danne Slutninger og Indbilledninger kunde passe for en Hedning, men kan ikke paa nogen Maade svare til en Kristens Tro. Men selv blandt Hedninge vilde denne Regel være en ligesaa stor Daarskab. Den hedenske Filosof vilde ikke være istand til at gøre mangfoldige filosofiske, videnskabelige Sandheder forstaaelige for hans hedenske Broder, uagtet de kunde være nok saa tydelige og selfattelige for ham selv, og han meget vel var istand til at forklare dem. Vilde denne ulærde Mand være retfærdiggjort i at forkaste enhver Ting, som han ikke kunde forstaa? Nej, visseelig ikke.

Lad os føre Tingen videre, og vi vilde se, at selv de mest vise i Virkelig-

heden kun forstaa meget lidt. Hvem kan sige os, hvorledes et Græsstraa eller den mindste Plante groer, eller endnu mindre hvorledes det mindste Sandkorn dannes? Hvo kan virkelig underrette os om, hvorledes denne Verden blev organiseret, udpege Lys og Varmes Oprindelse, eller sige os, hvorledes Menneskets Aand og Legeme er forenet? Desuagtet, hvor ufattelige og uforstaaelige disse Ting end kunne være for os, saa eksistere de dog, og dersom vi kunde opfatte dem, vilde vi finde, at de ere visse Love underkastede, og ere organiserede, begrænsede, styrede, opholdte og ledede i Overensstemmelse med de nøjagtigste Principer i sand Filosofi.

Vi blive hyppigt fortalt af Vantro, at de ikke kunne forstaa dette eller hint Princip, og at de derfor ikke kunne modtage det. Men Skrifterne, som disse Personer bekjende sig at tro paa, siger udtrykkelig, „at Ingen kjender Guds Ting uden Guds Aand.“ Dersom, de derfor ikke have adlydt Evangeliet og erholdt Guds Aand formedelt Lydighed, ere de ikke og kunne umulig være kompetente Dommere, ejter deres egen anerkjendte Regel. Med mere Rimelighed vilde undertiden nogle af vore Brødre komme til os og sige, der er denne eller hin Ting, som vi ikke kunne forstaa, men vi have dog adlydt den Lærdom, der er blevet os forkyndt — vi ere bleve døbt, have erholdt Haandspaalæggelse, have modtaget den Hellig-Aands Gave, og maaste have haft Tungemaalsgaven, Helbredelsegaven eller maaste forskjellige andre Gaver, og dog er der mange Ting, jeg ikke forstaa. Hvorledes skulle vi kunne forsones os med dette? Paulus siger: „Til En gives Troens Gave; til en Anden Tungemaalsgaven; til en Anden Profetiens Gave; til en Anden Visdoms Gave,“ etc., og derefter spørger han yderligere: „Monne Alle

profetere? Monne Alle tale i Tunge-
maal? Monne Alle udlægge? Dersom
de ikke gjøre dette, da kan naturligvis
den Ene ikke forstaa den Andens Gave.
Og hvorfor? Fordi det ikke er hans Gave,
og han kan ikke forstaa den. Legemet er
ikke et Lem, men mange, og alle disse
Lemmer tilsammen udgjøre det ene Le-
geme. Haanden er ikke Hovedet, ej heller
er Foden Dre — ethvert Lem udfører dets
egen Funktion i Legemet. Foden kan ikke
høre, ej heller Haanden se, men desuagtet
ere de Lemmer paa det samme Legeme og
udføre hver sin Bestilling — og dersom
dette er Tilfældet med det naturlige Le-
geme, saa er det samme med det aande-
lige. Alle profetere ikke, Alle tale ikke i
eller udlægge Tunger, Alle besidde ikke
Visdoms eller Kundskabs Gave; Alle ere
ikke bejendte med Rigets Hemmeligheder
og kunne som en Folge deraf heller ikke
forstaa dem. Men vi frygte, at der er
en endnu større Banfelighed i vor Vej,
og det en, som vi selv stabe os. Vi
blive tydeligt fortalt, „at enhver god og
fuldkommen Gave kommer herovenfra,
fra Lyfenes Fader, hos hvem der ikke er
Forandring eller Stygge af Omstiftelse.“
Der opstaar meget naturligt det Spørgs-
maal, hvorledes kunne vi komme i Be-
siddelse af disse Gaver og Betsignelser?

Peter giver os i hans andet Brev,
efter at have talt om den kostelige Tro,
som Kirken, hvortil han skrev, havde er-
holdt „formedelst Guds og vor Frelfers
Jesu Kristi Retfærdighed“, nogle meget
nyttige Instruktioner om denne Gjenstand,
i følgende Ord:

2 Petri 1. 4—9. „Bed hvilke de
største og dyrebare Forjættelser ere os
stjænkede, paa det at I ved disse skulle
delagtiggjøres i den guddommelige Natur,
naar I fly den Fordøvelse, som forme-
delst Begjærighed er i Verden. Saa
anvender al Flid just herpaa og beviser i

Eders Tro Dybd, men i Dyden Kundskab,
men i Kundskaben Afholdenhed, men i
Afholdenheden Taalmodighed, men i Taal-
modigheden Gudsfrugtighed, men i Guds-
frugtigheden Brodertjærligheden, men i
Brodertjærligheden Kjærlighed til Alle.
Thi naar disse Dyder findes hos Eder
og i Overslødighed, lade de Eder ikke
blive ortesløse eller ufrugtbare i vor Her-
res Jesu Kristi Erkjendelse. Thi den,
som ikke haver disse Dyder er blind, til-
luffer Djæne, og har glemt Renselsen
fra sine tidligere Synder.“ Heraf vilde
det synes, at hvor ren vor Tro end kan
have været, og hvor herlige vore Principer,
dersom vi ikke søje til vor Tro Dybd, til
Dyden Kundskab, til Kundskaben Afhol-
denhed, til Afholdenheden Taalmodighed,
til Taalmodighed Gudsfrugtighed, Broder-
tjærlighed og Kjærlighed til Alle, saa
ville vi dog være „blinde, tilulke Djæne
og kunne ikke se ret langt, og have for-
glemt Renselsen fra vore tidligere Syn-
der.“ Dersom vi derfor vilde udvise større
Uttraa efter Dybd, Taalmodighed, Afhol-
denhed og Brodertjærlighed og alle disse
herlige Dyder, som Apostelen omtaler,
saa vilde vi derved udvise en mere kriste-
lig Opsørsel, være til mere Nytte for
Samsundet og være til større Betsignelse
for Kristi Kirke, vore Familier og hele
Verden, end ved at bryde os med taabe-
lige Spørgsmaal, Ting, som ligge uden-
for vor Rækkevne, og søge at udfinde og
gjennemtrænge Hemmeligheder, som vi
dog ikke kunne fatte eller begribe. Der-
som vi vilde vide Noget, da maa det se
paa den Maade og ved de Midler, som
Gud har bevillet, og ikke egenmægtigt,
ved en nyfgen, anmassende og stridbar
Mund. Og om vi end ere nok saa rene,
dybige og hellige i vore Forsætter, saa
tager det dog Tid og Erfaring for at
sætte os i Besiddelse af nogen Kundskab
om Guds Ting. Der maa være en

grabbis Fremadstriden, først Bladet, saa Uret, og endelig Kornet deri; Børn, unge Mænd og Fædre. Johannes siger: „Jeg skriver til Eder, mine Børn, thi Eders Synder ere Eder forladte formedelst hans Navn. Jeg skriver til Eder, I Unge, thi I ere stærke, og Guds Ord bliver i Eder, og I have overbundet den Dnde. Jeg skriver til Eder, I Fædre, thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen af.“

Her er de forskjellige Grader, og vi kunne ikke forvente, at et Barn skal handle ligesom eller besidde den samme Kundskab som en Mand; og dersom vi se en Mand handle som et Barn, da sige vi, at han burde aflægge Barnagtigheder.

Men uafhængigt af alle disse Ting, siges Guddommen at være en Hemmelighed, en stor Hemmelighed; der er Fyrstendommer og Magter, Syner og Aabenbaringer, Engles Betjening, Gavrr og Orbinanser, Betsignelser og Ting vedrørende vor Tilværelse i Evigheden, som vi ikke kunne erholde, uden det aabenbares til os. Vi have kun gjort ringe Fremstrid i denne Retning, sammenlignet med Hebræer - Menigheden. Paulus siger i Hebræerbrevet 12. Kap. 22, 24. Vers: „Men I ere komne til Zions Bjerg og den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englernes mange Tusinde. Og til den nye Pagts Midler, Jesum, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abel.“ Disse Hellige vare ved Tro, Fliid og Udholdenhed komne til Engles Nærvarrelse, de fuldkommede Retfærdiges Aander, til Jesum, den nye Pagts Midler, og til Gud, Alles Dommer. De havde været Vidner til hans Herlighed, set hans Magt, været i Selskab med Engle, stuet de fuldkommede Retfærdiges Aander, og set Himlene aabnede for deres Blik. Disse vare Mænd under lige Vilkaar med os, belæstede med

Ufuldkommenheder og Svagheder; men ved Tro, Dyd og Udholdenhed havde de opnaaet disse Betsignelser og efterladt os et folgebærdigt Exempel, paa det at vi maa træde i deres Fodspor.

Vi gjentage atter, det vilde være mere vist at søge Gud paa den af ham selv betegnede Maade, end at beskæftige os med Ting, som vi ikke kunne forstaa. Hvor kunne vi vide, om ikke Mænd i vor Tid kunne komme i samme Stilling som Paulus. Han sagde, at han blev optagen indtil den tredje Himmel og saa Ting, som det ikke var ham tilladt at udsige. Men det kan siges, at hvad han saa, var himmelsk rent, helligt og herligt, og hvorfor da ikke lovligt at udsige det? Vi maa overlade til Paulus at besvare dette Spørgsmaal, og lade os nøje med Kundskaben om, at han har sagt det; og dersom Gud i vore Dage vilde aabenbare til Mennesker, hvad han aabenbarede til Paulus, da vilde der være meget, der var for stort, mysteriøst og ufatteligt for Menneskene i Almindelighed at forstaa, og for Samfundet at blive gjort bekendt med; det kunde være ulovligt at udsige nu i vore Dage ligesom i hin Tid, og kunde muligvis ved at staa i Modstrid til vore Fordomme, Meninger og Sædvaner blive en Anstødssten for endog de Sidste-Dages Hellige. Men dersom vi handle vist, forsigtigt og forstandigt, og følge i Pauli Fodspor, da kunne vi erholde den samme Kundskab og paa den samme Maade, og istedetfor at stede an paa Andre, eller selv være en Anstødssten, vil vor Vej være de Retfærdiges, der sinner klarere og klarere indtil Fuldkommenhedens Dag, og efterat have stridt Troens gode Strid, ved taalmodig Udholdenhed i at gjøre vel, ville vi blive kronede med Hæder og Ære, Udødelighed og evigt Liv.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

25 Aar.

Med dette Numer sluttes den 25de Aargang af „Scandinaviens Stjerne“. Mange store Begivenheder have fundet Sted i dette Tidrum, og Tanken om, at det er et Fjerdedel Aarhundrede siden, dette Organ blev udgivet af Crastus Snow, en af de tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, det eneste, som i det høje Norden forkyndte det Glædens Budskab, at Herren, den Almægtige, havde gjengivet sit Evangelium, fylder os med dyb Alvor, vidende, at vi staa det store Maal saa meget nærmere. Herren sagde i Aaret 1831 til Profeten Josef Smith, at i denne Generation skulde Hedningenes Tider fuldkommes, og at der i denne Tid staa Mennesker paa Jorden, som ikke skulle gaa bort, førend en overstrømmende Tugtelse skal komme over Nationerne, og en ødelæggende Sygdom skal bedække Landet, men mine Disciple skulle staa paa hellige Steder og ikke rokke. Et flygtigt Tilbageblik paa Begivenhedernes Gang i nævnte Tidrum overbeviser os om, at Himmelsens Kræfter ere blevne satte i Bevægelse for at opfylde Herrens Hensigter med Menneskene paa Jorden, og at noget Overordentligt staa for Døren. Evangeliet er i den Tid, det er blevet forkyndt i Norden, tillige blevet prædikaet af de Ydmyge og Ringe i de Forenede Stater, Mexiko, til flere Indianer-Stammer paa det amerikanske Kontinent, paa det Stille Havs Der, i Europas forskellige Lande, Ost- og Vestindien osv., og har banet sig Vej til Manges Hjerter. De Hellige have vedvarende fra Aar til Aar udsamlet sig fra Jordens fire Hjørner til Vestens Vjergdale, opbygget Hundreder af smukke Stæder og Byer med skønne offentlige og private Bygninger, Skolehuse, Forsamlingshuse, Tabernakler og Templer, erhvervet sig og praktiseret alle mulige, nyttige Videnskaber og Industrier, som findes nogensteds paa Jorden. De have bygget Fabrikker, anlagt Jernbaner og Telegrafanier og have i Sandhed bragt Orkenen til at blomstre som en Rose. De have foruden kirkelig Bestyrelse tillige organiseret og indsat civile Øvrigheder over Byer, Stæder, Territorium og Stat, der, naar de administreres af de Hellige, ville yde fuldkommen Beskyttelse og Sikkerhed for Enhver, af hvad Tro, Samsund, Tungemaal, Farve og Folk han end monne være; Guds Regjering beskytter alle hans Stabninger i deres Rettigheder og tilføder ikke det ene Væsen ustraffet at fornærme eller forulempe det andet, naar Herrens Lov anerkendes og hans Regjering forefindes, vil der være Fred ikke alene blandt Menneskene, men ogsaa blandt Dyrene, thi Herren vil udgyde sin Aand over alt Skjod, og der skal vorde Fred paa hans ganste hellige Bjerg. Medens denne overordentlige Virksomhed er bleven udviklet af de Hellige, har ej heller Verden været ledig, de have ligeledes udsort mange store Ting, og der er i forskellige Retninger gjort Ræmpeskridt, men Forskjellen mellem dem og de Hellige er den, at disse have i Ydmyghed lyttet til Herrens Ord igjennem hans Tjenere, ere blevne beskændte med

den gode Hyrde og med den Gud, som skabte dem, og ere blevne underrettede om Herrens Hensigter med dem selv saavel som den øvrige Del af Verden, de udføre enhver Mission eller Arbejde med Glæde, deres Hjerter ere fyldte med salig Fred, med Visdom og Haab om evigt Liv; de have saaet Forjættelse om, at deres Afkom skal være bevaret paa Jorden, og formeres og velsignes under Tusindaars-Regjeringen. De førstnævnte derimod have forkastet Herrens Tjeneres Vidnesbyrd, ihjelstaaet nogle af hans Apostle og Profeter og Hellige eller givet deres Samtykke dertil, de have drevet Kirken ud i Ørkenen, de have sendt Armeer efter dem der og hykleriske Præster, Dommere og Procuratorer, hvilke have forenet sig i at udsprede alle mulige slette og usandsfærdige Nygter angaaende Guds Folk og hele „Kristenhedens“ Aviser have været villige til at optage dem og give dem alt forenset Eftertryk, dog maa vi her ikke forglemme at tilføie, at der findes hæderlige Undtagelser, Mænd, der efter i kortere eller længere Tid at have opholdt sig iblandt os (hvad saa eller ingen af de mange Nygtesmede havde været) med Trofasthed have baaret et sandt Vidnesbyrd om dette saa ilde omtalte og meget forfulgte Folk. Men det er kun Saa, der har villet eller haft Mod til at sige Verden Sandheden, Verden foragter de Hellige og lader haant om deres Vidnesbyrd, den kender ikke sin Gud og Skaber, den siger at han ikke mere vil aabenbare sig til Menneskenes Børn og den store Hob siger, at der ingen Gud findes. Medens saaledes Evangeliet under Nationernes Modstand er bleven forkyndt, have disse været meget flittige i at anlægge Jernbaner og Telegraflinier, saa at de bedække alle de civiliserede Nationers Lande som med et Netværk. Skjonne, hurtigsejlende Dampskibe krydse hinanden paa alle Oceaner, Søer og Floder. Videnskaben er ligeledes kaldet til Hjælp og bleven anspændt til det Yderste for at frembringe virkningsfulde Odelæggelsesredskaber og Nordbaaben og har ligeledes i denne Retning udviklet sig til noget Stort, alt for at fremme Guds Hensigter. Jernbaner og Dampskibe bringer hurtigt Herrens Sendebud over Jorden og samler med lige Hurtighed de Hellige hjem fra de fire Jordens Hjørner, paa det at Profeten Esajas Ord maa worde opfyldte; Telegrafen kan lynsnar bringe Meddelelser fra Præsident Young til de Eldste i ethvert Land og ombendt; i enhver Retning er Kunst, Industri, Videnskab og Befordringsmidler naaet op til noget Overordentligt, men ligesaa meget som det nu anvendes til at befordre Menneskenes Bøvelighed og Rigdom, saa vil det med lige Hurtighed bringe Odelæggelse og Fordærvelse over dem, naar Herren borttager Freden fra Jorden og Nationerne føre deres Høre imod hinanden og Herren udøser sin Vrede uden Maal over Jordens Beboere, der have forkastet hans Fredspropheet og spottet baade ham og hans Udsendinge. Hans Fredens Budskab og abvarende Røst har nu lydt i Skandinavien i over 25 Aar, mere end 27000 have adlydt Budskabet, ladet sig døbe til Syndernes Forladelse i Faderens, Sønnens og den Hellig Aands Navn, have erholdt den Hellig Aands Gave og ere blevne indlemmede i Guds Kirke og Rige paa Jorden med fuld Borgerrettighed, af dem som have Fuldmagt fra Jesum Kristus til at udføre saadanne Handlinger. Af disse saaledes velsignede ere en Trediedeel faldne og ere blevne affaarne fra Kirken, 12,500 ere emigrede til Zion og Nogle ere døde her, paa Rejsen eller hjemme og gaaede ind til den evige Hvile, thi salige ere de, som dø i Herren, de skulle hvile fra deres Arbejde, men deres Gjerninger skulle følge dem. Nogle ere faldne fra paa Rejsen eller hjemme, og tydeliggjøre derved Frelserens Signelse om Sædemanden, men de, som

have annammet Ordet, forstaaet og bevaret det, og levet efter dets Forskrifter, fryde og glæde sig i Evangeliet og formere sig hurtigt, thi de Retfærdiges Sæd, siger Herren, skal worde talløs som Stjernerne paa Himmelen og Sandet ved Havets Bred. Evangeliet gaaer endnu stadigt frem i disse Lande, og Udsigterne for dets Fremgang ere ligesaa lovende som nogenfinde tidligere. Vi føle Trang til at takke Herren, vor Gud, for de rige Betsignelser han har udgydt over Folket i disse Lande, fordi han har kronet hans Tjeneres Bestræbelser med saa mange Frugter, og for det Lys, som „Stjernen“ har spredt omkring sig, og vi bede, at den maa vedblive at skinne indtil den suldkomne Dag. Vi føle til at nedbede Himmels Betsignelser over de Hellige, over de oprigtige af Hjertet, over Dvrighederne og Folket og over alle Guds Tjeneres Bestræbelser, at Mange maa komme til Lammets store Bryllupsfest.

De forskjellige Konferencemøder

i Skandinavien ville blive afholdte i følgende Orden:

Kristiania	den 7de og 8de Oktober.
Stockholm	den 14de og 15de —
Nordköping	den 21de og 22de —
Aarhus	den 28de og 29de —
Ålborg	den 4de og 5te November.
Kjøbenhavn	den 11te og 12te —
Skaane	den 18de og 19de —

Vi ville, om Alt er vel, være nærværende ved disse Møder.

D. N. Liljenqvist,

Præsident

over den skandinaviske Mission.

Emigrationens Afgang.

Dette Aars sidste Emigration afgik fra Kjøbenhavn Fredagen den 8de September Kl. 7 Morgen med Dampskibet „Cameo“. Om Eftermiddagen den 7de gik Emigranterne efter Bestemmelsen ombord med deres Toj i størst mulig Ro og Orden. Vejret, der de foregaaende Dage havde været regnsfuldt og roligt, var den Dag forholdsviis stille og behageligt. Kompagniet, der bestod af 150 Sjæle, var under Oldste S. Petersens Ledelse. Han ledsagedes af følgende hjemvendende Brodre fra Zion: Oldsterne M. Christensen, John M. Larsen, N. Grønlund og J. N. Larsen. Den paafølgende Morgen sejlede Skibet ud af Havnen i nydeligt Vejr. Det var et smukt Syn at se det store Dampskib glide sagte henad Dybet, opfyldt af Menneſter, hvis smilende Ansigter vidnede om den Glæde, de sølte ved at drage til Zions Dale. Et Par smukke Sange, der bleve affungne ved Skibets Afgang, løde hønt i den stille Morgen og fyldte de Tilbageblivendes Hjerter med mange, modstridende Følelser. Saalænge Skibet kunde øjnes, udveglede de viftende Lommenørklæder de sidste

Følelser og Afstedshilsener mellem de Venner og Slægtninge, der her stiles, dog, som vi Alle haabe, kun for en stakket Tid og forat mødes med saa megen større Glæde. Maa Herren, den Almægtige, bevare disse vore Brødre og Søstre over Hav og Land, maa hans hellige Engle gaa foran dem og beskytte dem imod alt Ondt, saa at de uftæde og med den Glæde og Fryd, som Evangeliet bringer, maa komme til Guds Børns Samlingssted i disse sidste Dage.

Nyt Blad i Utah.

Vi have modtaget Nr. 1 af „Bifuben“, en dansk Avis, udgivet af A. W. Winberg i Salt So Staden. Dette Blad vil virke for Skandinavernes Interesser i Utah. Det vil indeholde politiske og andre Nyheder fra de forskjellige Verdensdele og ligeledes hjemme fra Utah, Korrespondancer, Taler af de Præsiderende, Beretninger om Konferencer etc. Det udgaar den 1ste og 15de i hver Maaned i Folio Format og trykkes paa godt Papir. Vi ville anbefale det paa det Varmeste til Alle, der maatte have Lyst til at abonnere paa dette Blad. Vi ønske Broder Winberg al muligt Held i hans rosværdige og nyttige Foretagende og haabe, at han maa blive vel understøttet i enhver Henseende. Abonnement modtages her paa dette Kontor. Pris 1½ Dollars om Aaret foruden Postomkostninger.

Tidernes Tegn.

Fra Tidskland. (Udtag af et Dagblad.) Forrige Aar hærgedes Marterne heromkring (Berlin) af Græshopper. Ikke saa saa, ogsaa evangeliske Præster benyttede sig nu af Lejligheden til at fræmme vore stikkelige Bønder; de se i Græshopperne en af de nye Landeplager, hvoraf Egypten hjemføgte; Græshopperne bebude ikke alene Krig og Pest, men Verdens nærførestaaende Undergang, og Bønderne ere nærved at gaa ud af deres gode Skind af Angst og Rædsel.

Spanien er i Aar blevet hjemføgt af uhyre Græshoppeværme, der i mange Egne have ødelagt næsten hele Afgrøden. Hvor forførdelig og overvældende en Landeplage de ere kan man forestille sig ved at høre, at der alene i Badajoz er blevet brændt med Petroleum i dertil graveede Græster 1,500,000 Pd. Græshopper. Over 15,000 Soldater anvendes imod denne frygtelige Fiende.

Blandinger.

En ægyptisk Mumie i Filadelfia. I Anledning af Udstillingen i Filadelfia henvendte en Mand sig til Borgermesteren for at faa Tilladelse til i Udstillingstiden at fremvise en ægte ægyptisk Mumie for Betaling. „Hvad er det, De har?“ spurgte Borgermesteren. — „En tre tusind Aar gammel ægyptisk Mumie.“ — „Tre tusinde Aar gammel!“ udbrod Dvribhedspersonen med den yderste Forbauselse, „og Dyret er endnu levende!“

Verdensudstillingen i Filadelfia har nu været aaben omtrent den halve Tid, og Indtægterne beløbe sig endnu ikke til en Million Dollars. Den Kapital, der er engageret i Foretagendet, er 8½ Million Dollars stor, og de løbende Udgifter i de Dage, der ere forløbne af Udstillingen, ere af Saglyndige anslaaede til 1,500,000 Dollars.

Anne Charlotte Cannon, som ankom hertil med sidste Emigration fra Gotheborg Konference, hensov roligt den 29de Juli. Den Afdøde var født i Linköping den 15de August 1818, hvor hun indlemmedes i Kirken. Hun bevarede i sin sidste Stund Troen paa en herlig Opstandelse.

— Lars Sørensen fra Lybelse, Danmark, døde den 1ste August i Brigham City af Inflammation.

— I Levan afgit ved Døden Ane Nielsen af Alderdom den 29de Juli.

Afdøde var født i Brøndmun, Aalborg, emigrerede til Utah 1857, boede siden den Tid i San Pete og døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Indhold.

	Side.		Side.
Gudsfrugtigheds Hemmelighed . . .	369.	Lidernes Tegne	379.
Redaktionens Bemærkninger . . .	360.	Blandinger	380.
Nyt Blad i Utah	379.	Dødsfald	380.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af D. N. Liljenqvist,
Lorenkæmsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.